

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 27. februar 2013
Kontor: Budget- og planlægningskontoret
Sagsbeh: Michael de Thurah
Sagsnr.: 2013-0030-1281
Dok.: 682861

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 553 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 7. februar 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Morten Bødskov

/

Rikke Freil Laulund

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 553 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren kommentere artiklen ”Frustrerede politifolk: Vi straffer dem der hjælper os”, der blev bragt i Dansk Politi nr. 1/2013. Vil ministeren herunder oplyse, om ministeren kan bekræfte, at personer der vidner for politiet bliver gemt væk i arresthuse under elendige forhold, mens de rockere, de hjælper med at få dømt, kan uddanne sig og have madklubber under afsoningen? Vil ministeren desuden redegøre for, om de meget ringe vilkår man tilbyder de personer, der vælger at vidne for politiet betyder, at det bliver stadigt sværere at få folk til at forlade kriminelle bander og til at samarbejde med politiet, fordi man dermed stiller sig selv dårligere?”

Svar:

1. Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af første del af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at placeringen af indsatte i kriminalforsorgens institutioner sker ud fra en samlet vurdering, herunder også af den indsattes aktuelle sikkerhedsmæssige situation.

Indsatte, der har afgivet belastende vidneudsagn mod organiserede kriminelle, eller som ønsker at forlade kriminelle bander, har ofte brug for beskyttelse, og det kan være problematisk at placere disse indsatte i almindeligt fællesskab. Det kan derfor ud fra en sikkerhedsmæssig vurdering være nødvendigt at placere den indsatte, hvor muligheden for at sikre, at vedkommende ikke lider overlast, er bedst. Det vil typisk være i mindre afsnit, hvor muligheden for at regulere og styre andre indsattes kontakt med den indsatte er størst – eksempelvis i et arresthus.

Forholdene i arresthusene er væsentligt mere begrænsede end i fængslerne. Direktoratet for Kriminalforsorgen har derfor fokus på også at give indsatte, som har afgivet belastende vidneforklaring eller ønsker at forlade kriminelle bander, så gode forhold som muligt under afsoningen. Direktoratet for Kriminalforsorgen har i den forbindelse oplyst, at der ikke er tale om, at indsatte isoleres på cellen, idet de har mulighed for at deltage i en række aktiviteter, der foregår uden for cellen – eksempelvis arbejde, undervisning, gårdtur, motionstræning mv. Der er desuden mulighed for forskellige former for fællesskab, hvoraf nogen – afhængig af trusselsniveau og institution – foregår på cellen. Medarbejdernes kontakt til denne gruppe af indsatte prioriteres meget højt, og man er opmærksom på at tilbyde samta-

ler med helsepersonale, hvis det skønnes nødvendigt, ligesom man har mulighed for at tilbyde den indsatte at få tilknyttet en mentor.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har desuden oplyst, at kriminalforsorgen har et tæt samarbejde med politiet i sådanne beskyttelsessager med henblik på løbende at følge trusselsbilledet, således at indsatte, så snart det vurderes sikkerhedsmæssigt forsvarligt, kan overføres til afsoning på almindelige fællesskabsafdelinger.

Ifølge den nye flerårsaftale om kriminalforsorgens økonomi i 2013-2016 skal der etableres 48 nye pladser til negativ stærke indsatte og ske en øget sektionering af bl.a. nogle fællesskabsafdelinger. Dette giver bedre muligheder for både at håndtere indsatte, der kan udgøre en trussel, og skabe mindre afdelinger, som kan bruges til at huse udvalgte indsatte, der kræver beskyttelse. Det vil således være muligt, at også indsatte, som nødvendigvis må afsone i begrænset fællesskab, får friere og mere tidssvarende rammer at afsone under.

2. Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af sidste del af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitiet.

Rigspolitiet har oplyst, at det er Rigspolitiets erfaring, at der kan være mange forskellige årsager til, at en person vælger at vidne, herunder i sager, der rummer mulighed for selvinkriminering.

En beslutning om at gå til politiet kan således eksempelvis bunde i, at livet som del af en gruppering, der begår massiv kriminalitet, bliver så stressende og dominerende, at det udelukker den pågældendes mulighed for at leve et tilfredsstillende liv.

Det er i forbindelse med sådanne beslutninger Rigspolitiets vurdering, at personen ikke umiddelbart har fokus på afsoningsvilkårene, men i højere grad på behovet for at ændre sit liv. De kriminelle miljøer stiller i dag store krav til de personer, som befinder sig heri, og vanskelighederne ved at bryde ud fra miljøet vurderes at have langt større vægt end en eventuel senere afsoningsform.

Det er dermed også Rigspolitiets vurdering, at man ikke umiddelbart kan udlede en sammenhæng mellem muligheden for at få vidner fra de hårde kriminelle miljøer og de afsoningsforhold, de pågældende tilbydes.

Rigspolitiet har endvidere oplyst, at politiet i forbindelse med exit-programmer samarbejder med kriminalforsorgen og kommunerne om at identificere medlemmer af rocker- og bandegrupperinger, og at man i dette arbejde bl.a. har fokus på myndighedernes forståelse for de særlige forhold, der gør sig gældende, når en person skal bryde med miljøet. Det skal dog understreges, at det naturligvis ikke er et krav for at komme i et exit-forløb, at man samtidig er indstillet på at afgive vidneforklaring.